

# РЕШЕНИЕ

№ 5404

гр. София, 07.08.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав**, в публично заседание на 24.06.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски**

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3484** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за държавния служител.

Образувано е след подадена от З. И. Б. жалба, против издадената от директора на Агенция „Митници” Заповед № 3067/08.03.2013 г., с която на жалбоподателя – главен юрисконсулт в Отдел „Правно – нормативен”, Митница - П. е наложено дисциплинарно наказание „порицание”.

Изложените в жалбата доводи са за незаконосъобразност на заповедта, като се твърди по същество липса на извършено дисциплинарно нарушение, както и опорочаване на процедурата по чл. 93 ЗДСл., поради това, че още преди да е било проведено изслушването, дисциплинарна наказващият орган е обективирал, чрез поставяне на резолюция решението си да наложи наказанието. Искането е, да бъде отменена заповедта.

В съдебните заседания жалбоподателят лично и с упълномощен адвокат поддържа жалбата и ангажира гласни доказателства, посредством разпит на свидетел. Претендира възстановяване на разноски за водене на делото и представя допълнително писмена защита.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на оспорената заповед. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмена защита.

Доказателствата дават основание на Съда да приеме за установени следните факти и

обстоятелства.

Жалбоподателят З. И. Б. изпълнява по служебно правоотношение задължения като главен юрисконсулт в Отдел „Правно – нормативен”, Митница – П.. През периода от 24.08.2012 г. до 18.09.2012 г., вкл. е ползвала разрешен по надлежния ред (заповед на л. 13 от делото) отпуск.

Конкретният случай, който е послужил като основание за налагане на оспорваното дисциплинарно наказание е следният.

Със Заповед № 7456/23.07.2012 г. директорът на Агенция „Митници” е прекратил трудовото правоотношение с А. К. Д., на длъжността „младши митнически специалист” в Митница – П.. Д. е оспорил заповедта с искова молба пред Пловдивския районен съд, за което е било образувано гр. дело № 12003/2012 г. Препис от тази искова молба е препратен от Агенция „Митници” на началника на Митница – П., с писмо (л. 44), получено на 10.09.2012 г., с оглед осъществяване на процесуално представителство пред РС – Пловдив. Началникът на регионалната митница е поставил на 10.09.2012 г. върху писмото резолюция „за изпълнение”, възлагайки го на главните юрисконсулти Т. С. и З. Б.. Преписът от исковата молба, съгласно установена практика (заповед на л. 41) е взет от деловодството срещу подпис, на 11.09.2012 г. от юрисконсулт В., тъй като Отдел „Правно – нормативен” не е имал назначен началник. Тъй като жалбоподателят Б. – главен юрисконсулт все още е била в отпуск, юрисконсулт В. е предоставила същия ден всички, получени от деловодството преписки, вкл. и исковата молба, на главен юрисконсулт Т. С.. Писмен отговор на исковата молба обаче, е бил представен пред Районен съд – Пловдив от името на юрисконсулт П. Г., на 28.09.2012 г. (по време, когато жалбоподателят Б. не е била в отпуск), независимо, че възлагането с резолюцията на началника на митницата е за Т. С. и З. Б.. Това несъответствие е обяснено впоследствие с обстоятелството, че Т. С. и З. Б. познавали лично ищеца А. Д.. С Решение № 3892/30.10.2012 г. по гр. дело № 12003/2012 г. (л. 75) съдебен състав на РС – Пловдив е уважил исковата молба, признавайки за незаконно уволнението на Д., извършено с издадената от директора на АМ Заповед № 7456/23.07.2012 г. На 16.11.2012 г. юрисконсулт П. Г. е депозирал пред Окръжен съд - Пловдив от свое име, като представител на АМ въззивна жалба срещу първоинстанционното решение. Неблагоприятното за ответника по делото пред районния съд решение е послужило като повод да бъде извършена проверка. Изискани са обяснения от юрисконсултите, както и документи и пояснения от началника на Митница – П.. Съставен е и протокол № 32/21.02.2013 г. (л. 22), подписан от жалбоподателя Б. и от директора на АМ, в който е отразено, че на същата дата тя е изслушана, във връзка с образуваното срещу нея дисциплинарно производство. От ответника не са представени писмени доказателства да е било образувано такова производство. Резултатите от проверката са обобщени в изготвена от главния секретар на АМ докладна записка от 19.02.2013 г. (л. 25) и в докладна записка от 22.02.2013 г. С последната е предложено на директора на Агенцията да определи вида на дисциплинарните наказания, които да бъдат наложени на замесените в случая юрисконсулти. В горния ляв ъгъл на докладната записка от 22.02.2013 г. (л. 15) директорът е поставил на дата 22.02.2013 г. резолюция: „г-жа Т. С., г-жа З. Б. – чл. 90, ал. 1, т. 2; г-н П. К. – чл. 90, ал. 1, т. 1”. Издадена е на 08.03.2013 г. процесната, оспорвана Заповед № 3067, с която на жалбоподателя Б. е наложено дисциплинарно наказание „порицание”. В заповедта са изложени (макар и объркано, в друг хронологичен ред) горните факти и обстоятелства, въз основа на които, на

държавния служител е предявено (стр. 3 от заповедта, л. 11 от делото) следното дисциплинарно обвинение (цитат):

„ В периода от 19.09.2012 г. до 28.09.2012 г. З. И. Б. – главен юрисконсулт, не е предприела никакви действия в изпълнение на резолюцията на началника на Митница – П. от 10.09.2012 г. върху писмо, вх. № 4400-1021/10.09.2012 г. на Т. – П., нито е изпълнила предвиденото в т. V, 13, предл. второ от длъжностната си характеристика задължение, да направлява дейността на младшите юрисконсулти. С деянията си не е изпълнила служебните си задължения, регламентирани в чл. 21, ал. 2 от ЗДСл., във връзка с т. V, 13, предл. второ от длъжностната си характеристика, и в чл. 24, ал. 1 от ЗДСл., чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във връзка с чл. 28 от ЗДСл., както и в чл. 17, ал. 1, т. 5 от ЗМ, във връзка с т. 21, изречение първо от Кодекса за поведение митническия служител. Посоченото представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл.”

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след извършения анализ на доказателствата и на доводите на страните, мотивира следните изводи по съществото на спора.

Жалбата, като подадена в срок от активно легитимираната и пряко засегната страна е процесуално допустима. Не отговаря на доказателствата по делото доводът на оспорващия, изложен в писмената защита (л. 325 от делото, долу), за опорочаване на процедурата по чл. 93, ал. 1 ЗДСл. Некоректно се сочи, че резолюцията на дисциплинарнонаказващия орган: „г-жа Т. С., г-жа З. Б. – чл. 90, ал. 1, т. 2; г-н П. К. – чл. 90, ал. 1, т. 1” е поставена на дата 19.02.2013 г., върху докладната записка от същата дата. Тази резолюция, както се каза по – горе е поставена на 22.02.2013 г., т.е. един ден след изслушването на жалбоподателя, върху докладната записка от 22.02.2013 г. Оспорената заповед е незаконосъобразна на други основания.

Деянията, които съставляват дисциплинарни нарушения са определени с чл. 89, ал. 2, съответно – виновното извършване на което и да е от тези деяния е основание за налагане на наказание на държавния служител. Административният орган, овластен да налага дисциплинарни наказания е този, който дължи да формулира ясно, категорично и конкретно обвинение срещу служителя, по такъв начин, че да обоснове извършване на нарушение. Мнението на настоящия съдебен състав е, че ответникът не се е справил с това си задължение.

Очевидно е, че дисциплинарното преследване срещу жалбоподателя Б. е предприето, поради съмнения, че тя, с бездействието си е способствала ищецът А. Д. – бивш служител на АМ да „спечели” делото пред РС – Пловдив. Това бездействие е квалифицирано от ответника като дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 89, ал. 2, т.т. 1, 5 ЗДСл. – „неизпълнение на служебните задължения” и „неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация”. Съответно, неизпълнението на служебните задължения е обосновано с твърдението, че: „ не е предприела никакви действия в изпълнение на резолюцията на началника на Митница – П. от 10.09.2012 г. върху писмо, вх. № 4400-1021/10.09.2012 г. на Т. – П., нито е изпълнила предвиденото в т. V, 13, предл. второ от длъжностната си характеристика задължение, да направлява дейността на младшите юрисконсулти”. Предвид така формулираното обвинение наказващият орган е следвало да посочи ясно, какви точно действия е дължала да предприеме Б. през периода от 19.09.2012 г. до 28.09.2012 г., след завръщането си от отпуск, както и, какви действия за направляване дейността на младшите юрисконсулти е следвало да извърши. За

последното вероятно се има предвид дейността на юрисконсулт П. Г., който обаче вече не е бил младши юрисконсулт към процесния период. Задължението по т. 13 от длъжностната характеристика е бланкетно и не пояснява, в какво се изразява направляване на дейността на един младши юрисконсулт, както и дали се има предвид задължение да оказва влияние върху неговото вътрешно убеждение. В тази връзка твърдението на жалбоподателя е, че след завръщането си от отпуск е положила усилия да помогне на колегата си Г. да изготви писмения отговор на исковата молба, като се е обърнала по телефона за помощ към началника на Отдел „Правен” в Митница – С. – свидетелят Д. З., която потвърди това с показанията си.

Втората част на дисциплинарното обвинение – за неизпълнение на задълженията по чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, както и на тези по т. 21, изречение първо от Кодекса за поведение митническият служител също не е конкретизирана. Вменяването на неизпълнение на задълженията по чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация е във връзка със задължението за йерархична подчиненост (чл. 24, ал. 1 ЗДСл.). Когато обаче се предявява обвинение за такова неизпълнение, следва точно и описателно да бъде посочено, с кои свои действия и/или бездействие служителът не е изпълнил заповедта (резолуцията на началника на митницата, от 10.09.2012 г.). В тази резолуция не предписва конкретно поведение и това е нормално, понеже е поставена върху писмо (л. 44), с което исковата молба е изпратена „за предприемане на действия по защита на интересите на Агенция „Митници”, а административният ръководител на териториалната митница вероятно не притежава юридическо образование. В мотивите на оспорваната заповед ответникът е изложил и доводи, касаещи по същество предмета на цитираното дело на РС – Пловдив, респ. – неправилност на становището на юрисконсулт Г., защитавано с отговора на исковата молба. Тези доводи обаче не доказват твърдението му за неизпълнение на служебните задължения от страна на жалбоподателя Б., макар да съдържат намек, че тя умишлено е подтикнала колегата си да изготви отговор на исковата молба именно в този смисъл. Задължението за безпристрастност, специално на юрисконсултите не е правно регламентирано с нормативен акт, но е задължение за всички държавни служители (чл. 21, ал. 1 ЗДСл.). В случая фактът, че жалбоподателят Б. публично е оповестила личното си познатство с ищеца по въпросното дело следва да бъде тълкуван в нейна полза, в смисъл, че тя е пожелала да се разграничи от участие в съдебното производство, за да не повлияе на изхода му. Логично е, ако намерението ѝ е било да „провали” защитата на АМ по това дело, да не оповестява познатството си със страната. Наистина, след като е решила да се отведе от участие по делото е следвало да уведоми за това началника на митницата, който официално да възложи дейността на друг юрисконсулт, но така конкретизирано дисциплинарно обвинение не ѝ е предявено. От страна на ответника не бе доказано още, а според решаващия съд е и невъзможно да бъде доказано, че ако Б. бе изготвила сама писмения отговор на исковата молба и лично бе осъществила процесуално представителство по делото, съдебното решение щеше да бъде в друг смисъл. С други думи, реализирането на дисциплинарна отговорност за държавен служител – юрисконсулт за неизпълнение на служебни задължения, по повод конкретни правни казуси, може да стане само след прецизен, обективен и всестранен анализ на всички обстоятелства. Едва след като бъде направен категоричен и еднозначен извод, че деянията (действия, бездействие) са свързани с неизпълнение на конкретно, ясно определено и безспорно задължение,

може да бъде наложено наказание. Когато обаче се касае (както е в случая) за отвод от възложена работа, по причини, свързани със задължението за безпристрастно изпълнение на задължения на държавен служител, дисциплинарнонаказващият орган дължи да установи и докаже, че ако служителят не се бе отвел от възложената му юридическа задача, интересите на администрацията биха били защитени в по – голяма степен. Такова установяване и доказване липсва в оспорваната заповед. До приключване на устните състезания по настоящото дело ответникът не представи доказателства за изхода на съдебния спор по делото с А. Д., предвид обжалването на първоинстанционното решение пред ОС – Пловдив.

В заключение, Заповед № 3067/08.03.2013 г. на директора на Агенция „Митници” е издадена в срока, определен с чл. 94, ал. 1 ЗДСл. от компетентен орган, който се е съобразил с изискванията за форма (чл. 97, ал. 1 ЗДСл.) и със задължението си по чл. 93, ал. 1, но противоречи на материалноправните разпоредби на Закона, нарушаването на които е вменено на държавния служител. Освен че дисциплинарното обвинение не е доказано, приетото за проявено от служителя бездействие не осъществява от обективна и от субективна страна елементите от състава на дисциплинарните нарушения по чл. 89, ал. 2, т. т. 1, 5 ЗДСл. По тези съображения заповедта подлежи на отмяна.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски за водене на делото, представляващи заплатено възнаграждение на адвоката – 500 лева (л. 276) и 30 лева депозит за призоваване на свидетеля. Претенцията за заплащане на разноски, свързани с „осъществяване на превоз” от [населено място] до [населено място] (фискален бон за закупено дизелово гориво – л. 320) се явява неоснователна. Направените разноски за явяването пред Съда на страната и/или на нейния адвокат не може да бъдат възлагани в тежест на другата страна, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, защото не са „разноски по производството”.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд София - град, 14<sup>-ти</sup> състав

### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от З. И. Б. издадената от директора на Агенция „Митници” ЗАПОВЕД № 3067/08.03.2013 г., с която на жалбоподателя – главен юрисконсулт в Отдел „Правно – нормативен”, Митница - П. е наложено дисциплинарно наказание „порицание”.

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да възстанови на З. И. Б. – ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15 разноските по делото и възнаграждението на адвокат, в общ размер на 530 лв. (петстотин и тридесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: